

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Bjowulfs Drape. Et Gothisk Helte-Digt fra forrige Aar-Tusinde af Angel-Saxisk paa Danske Riim

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Bjowulfs Drape. Et Gothisk Helte-Digt fra forrige Aar-Tusinde af Angel-Saxisk paa Danske Riim", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 46. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1820_353A-txt-shoot-idm4628/facsimile.pdf (tilgået 24. juni 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

A! Ondt de gjorde varre,
Af Kæmper troe jeg sit
Derved saamange farre,
Som her i Doden gik!
Dog, Ven, gik nu til Sæde!
Kad Sagn og Saga-Sang
Dig styrke til med Glæde
At gaae din Kæmpe-Gang! (32)

Saa talede den Milde,
Og flux man gjorde Plads,
For Sotherne saa gilde,
Som var dem vel tilpas.
De satte, alle sammen,
Der brat sig ned paa Rad,
Og der var Fryd og Sammen,
Saavelsom Bl og Mad.

Den Svend som stod for Skænken,
Han passed godt sin Dønt,
Saa immer gik paa Bænken
Det fulde Bæger rundt;
Her Gothe sad, som Dane,
Med Fryd i høien Hald,
Og, i god gammel Vane,
Sang hoit den muntere Skalsb!

Sjette Sang.

Hunferds og Bjowulfs Trætte,

Nu Hunferd tog til Orde,
Og Egglaus' Son var han,
Men Klammere han gjorde
Med Tale sin paa Stand!
Han var en fornem Herre,
Han sad ved Thronens Bod,
Men avindsg; desvarre,
Han var ei Bjowulf god;
En Torn ham var i Hiet
Den Edlings Herreford,
Som havde Bolgen ploiet,
Og Ere hostet der;
Thi Hunferd taalde ikke,
Med Nasen host i Skye,
At Nogen vilde sikke
Ham selv i Roes og Rye!

Er du, see det var Skosen,
Den Bjowulf Mudder-Pram,
Som dykked efter Nosen,
Og drev i Land med Skam,
Som kæppedes med Brække, (40)
Og holdt sig ei for brav,
Dengang I, som to Gjakke,
Omslod paa vildne hav!
I vilde, med jer Svommen,
Paa Vandet gjore Blæst,
Men drev dog fun med Strommen,
Alt som I kunde bedst,
For aldrig Det ei kiese.
Jeg vilde slig en Klik,
Som for den Vende-Reise
I paa jert Rygte-sik!
Paa Landet var I friste,
Men Vand kan slukke Ild,
I svommed, som to Hiske,
Ja snart som døde Sild;
Da sagtedes Stoheien,
Der Storm og Bolge krid
Jer viiste Winter-Beien,
Alt i en Uges-Tid!

Dog, om end Narre Begge,
Kom du dog vært deran,
Thi fra dig svommen Brække,
Og blev din Over-Mand;
Du artig blev tilbage,
Der han en Morgen-Stund
Opstvulpedes saa fage
Paa Nemis høie Grund;
Hvorfra sin Kaas han satte,
Til Brondingernes Land!
Med Berge der og Skatte
Han var en holden Mand;
Der hadde han sit Rige,
Og deiligt var hans Slot,
Han elsket var tilsige
Af hver sin Undersaat.

Saa Bians eens Son udsurde,
Alt hvad han trued med,
Og da du, som vi herde,
Kom der saa galt affsed,
Saa tor jeg nok formode,
Om end du gør dig kryet,
Det gør set ingen Gode,
Du brander dig paa Mye!

D

Sa, til en Nat du vase
At die Grædel het,
Da ter dersor jeg love,
Dig times en Uard! (*1)

Nu tog til Hjerte-Sproget
Vægmündingen paa Stand,
Du snakker hen i Taaget,
Min Kiare, sagde han,
Du regned op en Hoken,
Om Brække og hans Færd,
Det gamle Øi af Stoven,
Man hørde snakke der;
Thi det ter jeg nok sige:
Den Mand jeg aldrig saae,
Der viste sig min Eige
I Kamp paa Bolgen blaa.

Hvad jeg og Brække løbed,
I vore Drenge-Aar,
Som Karle vi og voved,
Skondt det gav bange Kaar:
Med Liv og Død for Hie,
Alt paa den vilde Strand,
Vi Bolgen soor at pleie,

Og plied den forsand.
Vort Mod saa lod vi kiender,
Og svommed vel om Kap,
Med draket Sværd i Hænde,
Gav Hæ og Hval en Rap;
Men hvem der ingenlunde,
Alt paa den vilde Strand,
Forbi mig svomme kunde, i
Det Brække var forsand.
Det var og ei min Mening;
Paa Trods at fae frem;
Chi svommed i Forening
Vi hele Rætter fem;
Det var kun Bolger steile,
Som brod vort Venne-Læge,
Sin egen Soe at seile,
Var da en youngen Sag,
Thi det, om Winter-Tide,
Og i en bælgmørk Nat,
Kun nyttet lidt at stride
Mod Norden-Wind sig mat!
Alt paa de Bolger soale,
Jeg havde Arbeid nok,
Med Udry, hædegale,
Som greeb mig an i Glok;

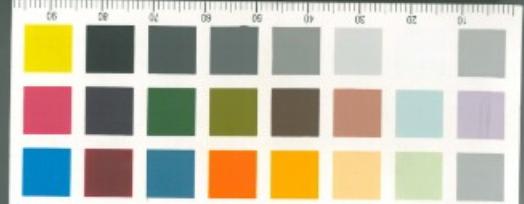
D 2

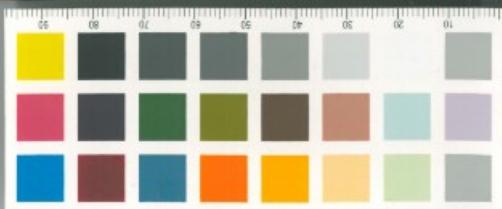
Da maatte lydt jeg love
Paulunders Mester-Wark:
Min guddeslagne Kaabe,
Min gode Brynje-Sark,
Dengang mig Hjenden veldig
Heddrog til Havsns BUND/
Hvor jeg dog var saa heldig,
Ured i Karen's STUND/
At til det Best, mig klemde,
Med Klinge jeg sit Ram,
Saa sig og mig det glemde,
Og sit for Alvor Skam.

Saaledes mange Gange
Mig dælledede det Paky,
Men og, for Kaar heel trange,
Jeg saa dem sagde Tak,
Alt med min gode Klinge,
Som det sig hør og bør,
At ei de Kulde springe
Af Glade, stondt i Liver
De sk mig paa en Maade!
Om mig, paa Havsns BUND/
Sig selv til liden Baade,
De slogt Kredsen rund;

Om Natten var de grammé,
Om Morgen'en de laae,
Saa spaze og saa tamme,
At aldrig meer man saae
Dem nogen Semand standse
Paa lovlig Bolge-Fjord! (42)
Saa lærdé dem at dansse
Mit gode Kampe-Svord!

Der nu, i Øster-Lide,
Sit Straale-Banner Sud
(43) Øystaf med Kraft og Blide,
Da sank, paa Lysets Bud,
De Bolge-Taarne hoie,
De gif ei meer i Dands,
Og Land jeg saae for Die
I lislig Morgen-Glands!
Saa frelser Nørne-Dommen,
Paa Hav, som under Telt,
Maar Timen ei er kommen,
Den uforzagte Helt!
Ja, Held til Karle-Syfker
Mig ogsaa Mornen gav,
Thi ni saa var de Nykker,

Med Sværd jeg slog paa Hav, (43)
 Ei under Himmelens Bue
 Jeg horde, nogen Lid,
 Paa Solgen var at stue
 En værre Natte-Strid!
 Det sandt er og tillige:
 En meer forlegen Mand
 Weed Ingen af at sige;
 Men dog jeg slap i Land:
 For mat var jeg til Svømmen,
 Alt efter sig en Dost,
 Men drev i Land med Strommen, (44)
 Drev op paa Hinlands Kyst.
 Ei vil heraf jeg prale,
 Men vidner uden Swig,
 Jeg horde aldrig tale
 Om sig en Daad af dig;
 Ja, ihvorvel om Brække
 Du nys tog Mundens fuld,
 Dog Ingen af jer Begge
 Har virket over Muld,
 Bedrifterne saa klare,
 Med blanke Kæmpe-Sværd,
 Du Preis dig vel tilkiender.

For Broderklab du holdt,
 Da dine næste Grænder
 Du tross. Bane voldt?
 Hvor slog du end mon vare,
 Du dog har regnet galt,
 I Helhjem skal du lære,
 Den Daad blir set betalt!
 For Resten, hvis, i Grunden,
 Du var saa stæk og bold,
 Som Du der er i Munden,
 Saamegen Overvold
 Ei havde Grændel øvet;
 Saalænge, i sit Slot,
 Din Herre ei behovet
 At lide Meen og Spot!
 Nei, Trolden har opdaget,
 At han, i Skjoldung-Hald,
 Var trug for Torden-Slaget,
 Ei ske han er for Skrald,
 Og derfor hid han stærner,
 Alt som paa Blue-Jagt,
 Ham Alt hvad Danst sig nævner,
 Er fun til dyb Foragt,

Saa vidt han sig formaster,
Han kommer vaabenlos,
Kun Sovn han paa jer laster,
Jer Helsot er en Dos! (44)
Men, lad kun nu ham komme,
Igien i Kongens Gaard!
Da skal, i dyre Domme,
Han kiske, hvad han faaer,
Han mode sat herinde,
Hvad han formoder ei:
I Gothen skal han finde
Et Gjærd paa sin Bel!
Lad gange da til Mjoden,
Med Gammel, hvo sont kan,
Maar atter Morgen. Røden
Borgylder Himmel-Rand,
Maar, over Folke-Skærer,
Mod Syden Soel oggaer,
Og straalende opklärer
De Dobeliges Kaar!

